

Z bábiec sta se menili o vsakovrstnih stvaréh. Modrih, to seveda, in pa resnih. Naša babica je govorila najraje o svojem rajnem moži, našem dedu, ki je tudi takó goreče zahajal k sv. Trojici. Tedáj smo jo hlástno poslušali tudi mi. Otroci nismo poznali deda. Ali po tem, kar je pravila babica: najboljši ded je bil na zêmlji!

„Kakó je molil, molil!“ pravila je. Vsako jutro mu je bila četrta ura vže pri molitvi, da-si je slehární dan toliko trpèl sirota. Kajti nihče ne ve, kaj se pravi biti čolnár. In čolnár je bil naš ded, otroci. Dan-na dan mu je žulilo roko trdo veslo, in pót mu je curkoma tekel s čela. A le takó nas je mogel pošteno prerediti. Toda kaj šodem dejala: tudi takó nas ne bi bil mogel, da nam ni blagoslavljaj Bog vsakega koščeká kruha. Božjega blagoslova pa nam je sam on klical v hišo. Kajti je bil zares molitven naš ded, otroci! Je-li. Kóševka, kakó je on ljubil sv. Trojico! Ni je bilo nedelje, da bi ne bil popóldne odmolil na nje hólmu križevega pota. O, bil je možák, bil —“

In si je utrníla solzo, in z babico stara Kóševka. —

Po večkrat pa sta preštevali prijateljici svoja leta. A tedáj smo se otroci morali smijati. Nobena ni vedela, koliko je právo za právo stara. Pa sta hoteli izšteviliti, koliko je druga starejša od druge!

„Vže sem vedela, koliko sva si navskriž,“ zatrjevala je Kóševka. „Ali ta moja pamet, pamet!“

„Takó oslabi človeku!“ pristavila je babica ter poklicala Andrejčka. Nekoč jej je bila namreč povedala stara Markovka, koliko let bi jej bilo po nje misli. In takrat je naročila babica Andrejčku, naj si zapomni on njeno starost!

„Andrejček,“ dejala je torej, priklicavši ga, „ali nisem tebi nekoč povedala, koliko sem stara? Koliko, nó, otrok moj?“

Toda pravemu je bila povedala! „Štiri, pet — sedem let,“ zasmijal se je Andrejček, ter stekel, da se je kadilo za njim! Še vedno se ga je držala stara porednost! — Pa je tudi drugi dan potem zamán otipaval Kóševkina žepa! Tudi stara Kóševka ni marala porednežev. Kajti je bila sama dobra starka prav kakor naša bábica. Ob nje grobu sem plakal, kakor za — materjo.

Mih. O. Podtrojški.

Mladi Slovenec.

V večkrat pri zibelki óce so stali,
Meni se, sineku, sládko smijali,
Pótlej iz zibelke v róke me vzéli
In poljubili me v lice veséli.

Ko sem odrasel, mi puško kupili,
Sabljo so mi iz lesá naredili,
Tudi čeládo imel sem na glavi;
Stopal ponóсно sem v novej opravi.

Oče pa rekli so: „Pridejo léta,
Ko bo v nevarnosti zemlja nam svéta;
Tákrat zaménil boš sabljo leséno
Z lépo blestečo se sabljo jekléno.

Krepko, nevstrašeno sukaj jo védno,
Braní slovenski ród, zemljo nam déduo!
Kadar bo naša zastáva vihrála,
Stoj za pravice domú kakor skala.“

Vsáká beseda še v prsih živi mi
Za domovino ljubezen budí mi.
Bójnega bal se ne bodem vihárja,
Branil bom ljubi dom, branil cesárja.

F. N.